

ДЕЙВИД МОРЕЛ ГЛАСЪТ, КОЙТО МЕ ПРЕСЛЕДВА

Превод от английски: Иван Атанасов, 2001

chitanka.info

Тя се обади отново миналата нощ. В три часа, както винаги. Уплашен съм до смърт. Не мога да продължавам да бягам. Долу, на рецепцията на хотела, излъгах за името, адреса и професията си. Въпреки че сега съм в Джонстаун, щата Пенсилвания, живея в Айова Сити, щата Айова, където преподавам — или по-точно преподавах допреди три дена — американска литература в университета. Страх ме е да се върна там. Но не вярвам, че ще мога да се крия още дълго. С всяка изминала нощ, тя се приближава.

Момичето ме изплаши от самото начало. В осем часа сутринта отидох в университета да се подготвя за лекциите си. Влязох през страничния вход на сградата на Факултета по английска филология и тръгнах да се изкачвам по стълбището към кабинета си на третия етаж, който е изолирен от останалите кабинети с противопожарна врата. Колегите ми често се шегуваха, че там съм все едно на заточение, но това малко ме интересуваше, защото в усамотеното си кътче можех да се съсредоточа. Рядко ме притесняваха студенти. През желязната врата не проникваха почти никакви звуци и понякога ми се струваше, че съм съвсем сам в цялата сграда. А в осем часа сутринта в университета обикновено *наистина* нямаше никой друг освен мен.

Но не и онзи ден. Стиснал здраво тежкото си куфарче, аз се качвах бавно по дългото стълбище. Стъпките ми отекваха между стените от светлочервен пенобетон и светлозелените стълби, имитация на мрамор. Първи етаж. Втори етаж. Луминесцентните лампи излъчваха студена светлина. После стълбището зави към третия етаж и я видях да седи на един стол пред кабинета ми. Поколебах се за миг и продължих нагоре, намръщен. Чувствах се неловко.

За повечето от вас осем сутринта навярно не е ранен час. Сигурно ставате още по-рано, за да заведете децата си на училище или да отидете на работа. Но за студентите осем часът сутринта е посред нощ. Те не обичат сутрешните лекции. Ако трябва да присъстват на такива, използват от леглата си чак когато стане абсолютно наложително и идват в университета в последния момент.

Ето защо се обезпокоих, когато видях, че тази студентка е дошла деветдесет минути преди началото на лекциите. Седеше напрегнато: сплъстена кестенява коса, размъкнат безформен пуловер, избелели торбести дънки с протрити маншети и крпки на коленете. В неспокойните ѝ тъмни очи проблясваше някаква лудост.

Изкачих последните стъпала и застанах пред нея.

— За консултация ли сте дошли?

Вместо да отговори, тя кимна мрачно.

— Тревожите се за оценка, която съм ви поставил?

Този път поклати отрицателно глава.

Съвсем объркан, отключих кабинета си и влязох. Помещението бе малко и тясно — бюро, два стола, етажерка с книги и прозорец. Седнах зад бюрото, а тя прекрачи бавно прага и огледа плахо стаята. После затвори смутено вратата.

Това ме изнерви. Запитах се какво ли би си помислил друг студент или колега, ако се качеше на етаж и дочуеше женски глас иззад затворената ми врата. Трябваше да я помоля да я отвори отново, но трескавият поглед в очите ѝ предизвика у мен такова състрадание, че наруших принципите си, решавайки, че онова, което я измъчва е толкова лично, та ще ѝ бъде по-лесно да го сподели при пълна конфиденциалност.

— Седнете — казах ѝ с усмивка, за да я успокоя, въпреки че самият аз се чувствах неспокоен. — За какво става въпрос, госпожице... Съжалявам, но съм забравил името ви.

— Саманта Пери. Само че Саманта не ми харесва. Предпочитам по-краткото...

— Да?

— Сам. Аз съм от курса, с когото имате лекции във вторник и четвъртък от девет и половина. — Тя прехапа долната си устна. — Последния път вие ми говорихте.

Намръщих се озадачено.

— Искате да кажете, че онова, което ви преподадох, ви се е сторило толкова ярко и живо?

— Не, господин Инграм. Имам предвид, че вие *говорихте на мен*. Докато изнасяхте лекцията си, не ме изпускахте от очи. Не обръщахте никакво внимание на другите студенти. Думите ви бяха предназначени само за *мен*. Когато разказвахте за Хемингуей и за това

как Фредерик Хенри искал да спи с Катрин... — тя преглътна, — вие всъщност ми предлагате да си легна с вас.

Зяпнах. За да прикрия шока си, бързо запалих цигара.

— Грешите.

— Но аз ви чух. Освен това през цялото време ме *пронизвахте* с поглед. Всички го усетиха.

— Просто съм изнасял лекцията си. Често поглеждам лицата на студентите, за да се уверя, че внимават. Останали сте с погрешно впечатление.

— Значи не сте ми предлагали да си легна с вас? — В гласа ѝ се долавяше разочарование.

— Не. Не пиша оценки срещу секс.

— Не ми пука за оценките!

— Аз съм женен. Бракът ми е щастлив. Имам две деца. Но да допуснем, че съм искал да ви направя предложение. Щях ли да го направя по време на лекция? Това би било глупаво.

— Значи никога не сте ми предлагали... — Тя отново прехапа долната си устна.

— Съжалявам.

— Но вие ми говорите! Чувам гласа ви дори когато не съм на лекции! Чувам го, когато съм в стаята си или вървя по улицата! Дори когато спя! Непрекъснато повтаряте, че искате да спите с мен!

Кожата ми настръхна. Думите ѝ ме смразиха.

— Грешите. Въображението ви ви прави номера.

— Но аз чувам гласа ви толкова ясно! Докато уча или...

— Как? Нали не съм там.

— Изпращате ми мислите си! Съсредоточавате се и вкарвате гласа си в главата ми!

Притокът на адреналин накара стомаха ми да се свие. Отчаяно се опитвах да измисля някакъв аргумент, с който да оборя теорията ѝ.

— Телепатия? Не вярвам в съществуването ѝ. Никога не съм правил опит да ви изпращам мислите си.

— Дори несъзнателно?

Поклатих отрицателно глава. Прииска ми се да ѝ кажа, че в сравнение с повечето студентки изглежда толкова невзрачна, че дори да не бях женен, никога нямаше да пожелаая да правя секс точно с нея.

— Учите прекалено много. Искате да получите високи оценки по моя предмет и непрекъснато си мислите за мен. Затова смятате, че чувате гласа ми, когато не съм при вас. Като преподавам, наблюдавам лицата на студентите си, за да разбера дали лекцията им е интересна или не, а кой знае защо вие сте останали с погрешното впечатление, че говоря лично на вас.

— Тогава трябва да промените начина си на преподаване! — изкрещя тя. — Той е подъл! Жесток! Дразнещ! — По бузите ѝ се затъркаляха сълзи. — Вие се подиграхте с чувствата ми!

— Не съм искал.

— Но го направихте! Измамихте ме! Заблудихте ме!

— Нищо подобно.

Стана от стола толкова рязко, че ме стресна. Помислих си, че ей сега ще ме удари или ще се разkreци за помощ и после ще заяви, че съм направил опит да я изнасиля. И се проклех, че не бях настоял да отвори вратата.

Разтърсвано от ридания, момичето се втурна към нея. Натисна дръжката, излезе, залитайки в коридора и хукна надолу по стълбите, изпаднало в истерия.

Целият разтреперан, загасих фаса си и веднага запалих нова цигара. Слушах със свито сърце отслабващото ехо от нейните ридания, заглъхващите ѝ стъпки и далечния трясък на входната врата.

После ме обгърна тишина.

Час по-късно я открих седнала в залата за лекции. Беше избърсала сълзите си. Единствената следа от случилото се бяха зачервените ѝ подпухнали очи. На банката пред нея бяха приготвени листове и химикал. Докато говорех, избягвах да я гледам в лицето. Тя рядко вдигаше глава от записките си.

След лекцията попитах асистента си дали я познава.

— Кого, Сам ли? Естествено. Смята да става асистент. Но вместо да обсъждаме дисертацията ѝ, тя непрекъснато ме разпитва за теб. Горкото момиче.

— Защо?

— Ами толкова е невзрачна. Няма много приятели и рядко излиза. Освен това има проблеми с баща си. Говореше с недомлъвки,

но доколкото разбрах, трите й сестри са много красиви и баща й се отнася към нея като към грозното патенце. Тя ужасно много иска да спечели благоволенията му. Само че той винаги я пренебрегва. Отблъсква любовта й. А ти й напомняш на него.

— На кого? На баща й?

— Е, знае, че си десет години по-млад, но казва, че изглеждаш точно като него.

Два дена по-късно тя ме чакаше — отново в осем часа сутринта — пред кабинета ми.

Отключих с треперещи пръсти и влязохме вътре. Този път не затвори вратата, сякаш бе прочела мисълта ми. Седна пред бюрото и се втренчи в мен.

— Случи се отново.

— По време на лекцията не погледнах нито веднъж към вас.

— Не, случи се после, когато бях в библиотеката. — Тя си пое мъчително дъх. — И по-късно, докато обядвах в стола. Чух гласа ви така ясно, сякаш бяхте там.

— По кое време?

— Около пет и половина.

— Тогава пиех коктейли с декана. Повярвайте ми, Сам, не съм ви изпращал никакви послания. Умът ми беше ангажиран със съвсем различни неща.

— Не си измислям! Предлагайте ми да правим секс!

— Искях да получа пари за изследователския си проект от декана. Съзнанието ми изцяло бе обсебено от тази мисъл. А когато не успях да го убедя, бях твърде ядосан, за да се концентрирам върху каквото и да е друго, освен върху това да се напия.

— Вашият глас...

— Той не е реален. Ако наистина ви изпращах телепатични послания, щях ли да отричам? Нямаше ли да си призная, след като ме попитате? Защо да отричам?

— Страх ме е.

— Имате проблеми с баща ви.

— *Какво?*

— Моят асистент ми каза, че ме отъждествявате с баща ви.

Тя пребледня.

— Това трябваше да е тайна!

— Аз го попитах, Сам. А той винаги ми казва истината.

— Щом ми напомняте на баща ми, щом искам да спя с вас, значи сигурно искам да спя...

— Сам...

— Със собствения си баща! Сигурно се отвращавате от мен!

— Не, просто мисля, че сте объркана. Нуждаете се от помощ. Трябва да се консултирате с...

Но Сам не ме остави да се доизкажа. Отново разплакана, засрамена и обзета от истерия, тя избяга от стаята.

Повече не я видях. Същата сутрин не се появи на лекцията. След няколко дни получих известие от учебния отдел, че е прекъснала семестъра.

И я забравих.

Лятото свърши. Дойде есента. Една дъждовна нощ през ноември, беше вторник, двамата с жена ми гледахме по телевизията окончателните резултати от президентските избори и се тревожихме за нашия кандидат.

В три часа сутринта телефонът иззвъня. Никой не звъни в такъв час, освен ако...

Тъкмо се бях навел да си взема бира от хладилника. Стреснат от звъна, подскочих и си ударих главата. Обърнах се, като разтривах удареното място, и видях как Джийн влезе забързано от хола и се запъти към кухненския телефон.

— Сигурно е някой приятел. Нали знаеш, заради изборите.

Джийн вдигна слушалката.

— Ало? — Тя се намръщи и прикри микрофона с ръка. — За теб е. Някаква жена.

— Моля?

— Млада е. Попита за господин Инграм.

— По дяволите, това е някоя студентка.

— В три часа сутринта?

Едва не забравих да затворя хладилника. Отворих ядосано бирата си. Бракът ми е щастлив. Признавам, имали сме разногласия.

Като всяка друга двойка. Но сме ги преодолели и сега сме щастливи. Джийн е на трийсет и пет, привлекателна, умна и търпелива. Но в онзи момент вратата ѝ в мен бе поставена на изпитание. За да се обади в три часа сутринта, тази жена би трябвало да ми е ужасно близка.

— Сега ще разберем. — Грабнах слушалката. За да докажа невинността си пред Джийн, казах грубо: — Да, какво?

— Чух ви. — Печалният женски глас беше тих и трепереше.

— Кой се обажда? — попитах разгневено.

— Аз съм.

По линията се чу прашене.

— Коя сте вие, по дяволите? Просто ми кажете името си.

— Сам.

Краката ми се подкосиха. Облегнах се на стената.

Джийн ме гледаше.

— Какво има? — Очите ѝ се присвиха от подозрение.

— Сам, сега е три часа сутринта. Какво толкова важно имате да ми казвате, че не можете да изчакате и да ми се обадите в университета?

— Три? Не може да бъде. Не, сега е един часа.

— Три е. За бога, Сам, много добре знам колко е часът!

— Моля ви, не се ядосвайте. Преди малко чух по радиото, че е един часа.

— Откъде се обаждате, Сам?

— От Бъркли.

— Калифорния? Тя се намира в друг времеви пояс. Тук времето е с два часа напред. Сега е три часа.

— Май съм забравила.

— Но това е абсурдно. Да не сте пияна? Кажете, пила ли сте?

— Не точно.

— Какво, по дяволите, означава *не точно*?

— Изпих някакви хапчета. Не съм сигурна какви бяха.

— Исусе!

— После ви чух. Вие ми говорехте.

— Не! Вече ви обясних, че се заблуждавате. Гласът ми не е реален. Въобразявате си...

— Напротив. Казахте ми, че искате да спите с мен. Казахте ми да дойда при вас.

— В Айова? Не. Не го правете. Трябва да разберете. Аз не ви изпращам телепатични послания.

— Лъжете! Кажете защо ме лъжете!

— Кълна се, че не искам да спя с вас! Радвам се, че сте в Бъркли. Стойте си там. Потърсете помощ. Господи, не разбирате ли? Онези хапчета. Те ви карат да чувате моя глас. Карат ви да халюцинирате.

— Аз...

— Повярвайте ми, Сам. Не ви изпращам телепатични послания. Преди да се обадите, дори не знаех, че сте в Бъркли. Вие се намирате на две хиляди мили от мен. Вашите предположения са невъзможни. Сам...

Но връзката беше прекъснала. Стомахът ми се сви. Бях уплашен. Преглътнах мъчително и затворих, разтреперан телефона.

Джийн ме гледаше намръщено.

— Коя е тази Сам? И иска да спи с теб? В три часа сутринта? Я кажи, какви игри играеш?

— Никакви. — Отпих от бирата си, но гърлото ми остана сухо.

— По-добре седни. Ще ти донеса бира.

Джийн сложи ръце на кръста си.

— Не е това, което си мислиш. Но е лошо. Уплашен съм.

Подадох ѝ нейната бира.

— Един ден миналата пролет отидох в осем часа сутринта в университета и...

Джийн изслуша разказа ми с нарастващо безпокойство. След това ме накара да ѝ опиша Сам и когато разбра колко невзрачна и безлична изглежда, някак се успокои.

— Казваш ми истината, нали?

— Честна дума.

Джийн ме наблюдаваше изпитателно.

— И не си я предизвиквал по никакъв начин?

— Гарантирам ти. Никога не съм се заглеждал в нея, преди да я срещна пред кабинета си.

— Дори несъзнателно?

— И Сам ме попита същото. Просто преподавах по най-добрия известен ми начин.

Джийн остана загледана в мен още малко. После кимна и сведе очи към бирата си.

— Значи има психически проблеми. Ти не можеш да ѝ помогнеш. Добре, че се е преместила в Бъркли. На твоето място щях да съм адски уплашена.

— Аз съм уплашен. Тя ме плаши.

Следващата събота, по време на едно вечерно парти, разказах на нашите домакини за Сам. Направих го не само заради нуждата да споделя страховете си с още някой, но и защото жената на домакина — мой приятел и колега — беше клиничен психолог и аз исках да чуя професионалното ѝ мнение.

Даян изслуша до средата историята ми, без да прояви особен интерес, после изведнъж се наведе напред и се втренчи в мен.

Аз млъкнах и попитах разтревожено:

— Какво има?

— Нищо. Продължавай да разказваш.

Довърших, намръщен, историята си и зачаках Даян да направи някакъв коментар. Вместо това тя ни наля още вино и ни предложи да си вземем допълнително лазана.

— Нещо те разтревожи.

Домакинята прибра дългата черна коса зад ушите си.

— Може би се тревожа напразно.

— Все пак трябва да знам.

Даян кимна мрачно.

— Не мога да поставя диагноза на това момиче само въз основа на разказаното от теб. Би било безотговорно.

— Поне хипотетично...

— Само хипотетично. Тя чува твоя глас. Това е симптом на сериозно психично разстройство. Например параноя. Или шизофрения. Мъжът, който застреля Джон Ленън, чуваше въображаем глас. Менсън^[1] също. Както и „Синът на Сам“^[2].

— Боже мой! И тя се казва Сам. — Джийн остави шумно вилницата си в чинията.

— И аз се сетих за сходството на имената — каза Даян. — Чък, ако тя те оприличава на баща си, може да се окаже опасна за Джийн и

децата.

— Защо?

— От ревност. Може да реши да премахне еквивалентите на майка си и сестрите си.

Прилоша ми. Киселините в стомаха ми, предизвикани от изпитото вино, сякаш се увеличиха.

— Има и друга възможност, но тя е също толкова лоша. Ако продължиш да я отблъскваш, Сам може да стане опасна и за теб. Вместо да се занимава с баща си, може да пренасочи гнева и ревността си към теб. И може да те убие.

Изпаднах в паника.

— Благодаря ти за *добрите* новини.

— Не забравяй, говоря хипотетично. Вероятно тя те лъже и не чува гласа ти. Или както си предположил сам, халюцинира заради хапчетата, които взема. Има много възможности. Без да съм я прегледала, без да съм я подложила на съответните тестове, не мога да твърдя нищо със сигурност. И все пак, според мен това момиче е способно на убийство.

— Какво да правя?

— Като начало, стой далеч от нея.

— *Опитвам се*. Но тя се обади от Калифорния и каза, че ще се върне тук, за да ме види.

— Убеди я да не го прави.

— Аз не съм психолог. Не знам какво да й кажа.

— Накарай я да потърси лекарска помощ.

— Опитах се, но тя не ме послуша.

— Опитай пак. Във всеки случай, ако я видиш отново пред кабинета си, не влизай вътре с нея. Потърси други хора. Тълпата ще ти служи за защита.

— Но в осем часа сутринта в университета няма никой.

— Тогава я излъжи, че имаш работа и я отпрати. Джийн, ако позвъни на входната ви врата, не я пускай в къщата.

Джийн пребледня.

— Но аз не съм я виждала. Как да я позная?

— Чък я описа. Не поемай излишни рискове. Не се доверявай на никой, който отговаря поне малко на нейното описание, и дръж под око децата.

— Как? Ребека е на дванайсет. Сю е на девет. Не мога да им забраня да се отдалечават от къщата.

Даян пресуши чашата си с вино, без да отговори.

— О, боже — изстена жена ми.

* * *

Следващите няколко седмици бяха същински ад. При всяко позвъняване на телефона Джийн и аз подскачахме и се втрещвахме уплашено в него. И всеки път се оказваше, че се обаждат наши приятели, приятели на нашите деца или рекламни агенти. Всеки ден събирах кураж да изкача стълбите до кабинета си. Но мълчаливите ми молитви не бяха напразни. Сам така и не се появи. Постепенно се успокоих. Реших, че съзнанието ѝ вече не е обсебено от мен.

Дойде Денят на благодарността^[3] — последният ми ден на покой. Ходихме на църква. Родителите ни живеят прекалено далеч, но поканихме на вечеря едно приятелско семейство. Гледахме футбол. Помогнах на Джийн да приготви салата за пуйката и направих собственоръчно два тиквени пая. Приятелите, с които прекарахме празничната вечер, бяха моят колега и жена му, психоложката. Тя ме попита дали Сам продължава да ме тормози. Поклатих отрицателно глава, усмихнах се и вдигнах наздравица.

Гледахме до късно филм. Когато гостите си тръгнаха, минаваше полунощ. Двамата с Джийн изпитвахме приятна умора и бяхме размекнати от добрата храна, добрите напитки и добрата компания. Измихме всички съдове, после си легнахме, любихме се и накрая заспахме от изтощение.

Събуди ме звънът на телефона. Намерих пипнешком ключа на нощната лампа и я светнах. Очите на Джийн се разшириха от ужас. Тя ме стисна за ръката и посочи часовника. Беше три часа.

Телефонът продължи да звъни.

— Недей — каза жена ми.

— Може да е някой друг.
— Знаеш, че е тя.
— Ако е Сам и не вдигна, следващия път може да позвъни на входната ни врата.
— За бога, накарай я да спре!
Грабнах слушалката, но от гърлото ми не излезе нито звук.
— Идвам при теб — изхленчи гласът.
— Сам?
— Чух те. Няма да те разочаровам. Скоро ще бъдем заедно.
— Не! Почакайте! Чуйте какво ще ви кажа!
— Чувам те. Непрекъснато. И усещам страданието в гласа ти. Умолявах ме да дойда при теб, да те прегърна, да правим любов.
— Това не е вярно.
— Казваш, че жена ти те ревнува от мен. Но аз ще я убедя, че не е права. Ще я накарам да се махне от живота ти. Тогава ще можем да бъдем щастливи.
— Сам, къде сте? Още ли сте в Бъркли?
— Да. Прекарах Деня на благодарността сама. Баща ми не иска да се връщам повече вкъщи.
— Трябва да останете там, Сам. Това, което чувате, не е моят глас. Трябва ви помощ. Трябва да отидете на лекар. Ще го направите ли заради мен? Като услуга?
— Вече го направих. Но доктор Кембъл не разбира. Мисли, че твоят глас е въображаем. Горкият доктор. Не знае колко много ме обичаш.
— Сам, трябва да поговорите отново с него. Трябва да му кажете какво възнамерявате да правите.
— Не мога да чакам повече. Скоро ще бъда при теб. Ще бъдем заедно.
Сърцето ми се разтуптя като обезумяло. Извиках от отчаяние и трепнах, когато някой изтръгна телефона от безчувствените ми ръце.
— Стой настрана от нас! — изкрещя Джийн в слушалката. — Не се обаждай повече! Спри да ни тероризираш...
Тя ме погледна, вбесена.
— Няма никой. Връзката е прекъснала. Чувам само сигнала.

Пиша тези редове с цялата бързина, на която съм способен. Времето ми изтича. Вече е почти три часа.

Онази нощ не можахме повече да заспим. Облякохме се и слязохме в кухнята на долния етаж, където обмисляхме какво да правим, докато пиехме кафе. В осем часа събудихме децата, те се облякоха набързо, качихме се в колата и отидохме в полицията.

Там ни изслушаха с разбиране, но ни обясниха, че не могат да ни помогнат. В края на краищата Сам не била нарушила никакъв закон. Обажданията ѝ не били неприлични, били редки и не съдържали явни заплахи, така че не можели да я обвинят в телефонен тормоз. Докато не ни нанесяла телесни повреди, полицията била с вързани ръце.

— Защитете ни — настоях аз.

— Как? — попита сержантът.

— Назначете някой да охранява къщата.

— За колко време? Ден, седмица, месец? Тази жена може никога повече да не ви притесни. А ние сме затрупани с работа и нямаме излишни служители. Съжалявам — не мога да се лиша от нито един полицай. Мога да разпоредя някоя патрулна кола да минава от време на време покрай къщата ви. Но нищо повече. А ако тази Сам все пак се появи и продължи да ви създава проблеми, обадете ни се и ние ще се погрижим за нея.

— Но тогава може да е твърде късно!

Прибрахме се и забранихме на децата да излизат от къщи. Нямаше начин Сам да е пристигнала толкова бързо от Калифорния, но какво друго можехме да направим? Не притежавах огнестрелни оръжия. Ако всички бяхме заедно, поне щяхме да имаме някакъв шанс да се защитим.

Беше петък. През нощта спях неспокойно. В три часа телефонът иззвъня. Отново Сам.

— Идвам.

— Сам, къде сте?

— В Рино.

— Значи не пътувате със самолет?

— Не, не мога.

— Върнете се, Сам. Върнете се в Бъркли. Отидете на лекар.

— Нямам търпение да те видя.

— Моля ви...

Беше затворила.

Първата ми работа на сутринта беше да се обадя на бюро „Справки“ в Бъркли. Сам беше споменала някой си д-р Кембъл. Показа се, че името му не фигурира в жълтите страници.

— Проверете в университета — помолих оператора.

Бях прав. Така се казваше един от университетските психиатри. Понеже беше събота, не го намерих в кабинета му, но когато набрах домашния му номер, ми отговори женски глас. Жената ме посъветва да го потърся следобяд. И така, в четири часа най-накрая се свързах с него.

— Имате пациентка на име Саманта Пери — започнах аз.

— Имах. Вече нямам.

— Знам. Заминала е за Айова. Идва да ме види. Страх ме е. Мисля, че може да е опасна.

— Не трябва да се тревожите.

— Защо, не е ли опасна?

— Беше, поне потенциално.

— Моля ви, кажете ми какво да правя, когато пристигне. Вие сте я лекували. Трябва да знаете.

— Господин Инграм, тя няма да дойде в Айова. Самоуби се в нощта на Деня на благодарността. Свърхдоза медикаменти.

Стаята се завъртя пред очите ми. Сграбчих кухненската маса.

— Невъзможно.

— Видях тялото ѝ. Извикаха ме да го разпозная.

— Но тя ми се обади същата нощ!

— По кое време?

— В три часа.

— Значи тук, в Калифорния, е било един. Разговаряли сте малко преди или малко след като е погълнала медикаментите. Не е оставила прощална бележка, но ви се е обадила.

— Нямаше признаци за...

— Често говореше за вас. Привличахте я неудържимо. Беше дълбоко убедена, че владее телепатия и я карате да чува вашия глас.

— Знам! Кажете, докторе, тя параноичка ли беше? Беше ли способна да извърши убийство?

— Господин Инграм, вече ви казах твърде много. Въпреки че пациентката ми е мъртва, не мога да наруша професионалната си етика. Това е лекарска тайна.

— Но аз не мисля, че е мъртва.

— Не ви разбрах?

— Ако е умряла в четвъртък вечерта, как е възможно да се обади и в петък вечерта? Защото тя го направи.

Докторът изхърка. Усетих, че се колебае какво да ми каже.

— Господин Инграм, вие сте разстроен. Не знаете какво говорите. Бъркате нощите.

— Казвам ви, че се обади пак в петък!

— А пък аз ви казвам, че тя почина в четвъртък. Или някой си е направил шега с вас, или... — Докторът млъкна.

— Или? — Гласът ми трепереше. — Аз съм този, който чува гласове?

— Господин Инграм, не се разстройвайте. В момента сте объркан...

Затворих бавно телефона, обзет от ужас.

— Сигурен съм, че чух гласа й.

Същата нощ Сам се обади отново. В три часа. От Солт Лейк Сити. Когато подадох слушалката на Джийн, тя чу само характерния за свободната линия сигнал.

— Но ти чу как проклетият телефон извъня! — настоях аз.

— Може връзката да се е разпаднала. Казвам ти, Чък, отсреща нямаше никой.

* * *

Обади се и в неделя. Пак в три. От Шайен, административният център на щата Уайоминг. Приближаваше се. Но нали уж беше мъртва?

Редакцията на университетския ни вестник е абонирана за студентските вестници на всички по-голями университети. В понеделник аз, Джийн и децата отидохме с колата до въпросната редакция. Намерих петъчния брой на студентския вестник на университета в Бъркли и трескаво разлистих страниците му.

Съобщението беше съвсем кратко. Внезапно починала студентка. Саманта Пери. Причината за смъртта тактично бе премълчана.

Отвън на паркинга Джийн каза:

— Сега вярваш ли, че е мъртва?

— Тогава защо чувам гласа ѝ? Да не би да намекваш, че разговарям с мъртвец?

— Чувстваш се виновен за самоубийството ѝ. А не трябва. Напоследък почти не спиш. Въображението ти прави номера.

— Но ти призна, че чу звъна на телефона!

— Така е. Това е загадка за мен. Може би телефонът се е повредил и се нуждае от ремонт. За да се успокоиш напълно, ще си сменим номера с нов, който няма да фигурира в нито един указател.

Почувствах се по-добре. Вечерта изпих няколко питиета и дори успях да заспя.

През нощта телефонът пак извъня. В три часа. Аз се свих уплашено и помолих Джийн да се обади вместо мен. Тя заяви, че чува само прашене. Грабнах слушалката и разбира се, чух гласа на Сам.

— Почти пристигнах. Вече съм в Омаха.

— Този номер е нов!

— Но ти ми го каза. Смени го своята жена. Тя се опитва да ни раздели. Ще я накарам да съжалява. Скъпи, нямам търпение да те прегърна.

Изкресях. Джийн се отдръпна от мен.

— Сам, трябва да спрете! Говорих с доктор Кембъл!

— Не. Той не би злоупотребил с доверието ми.

— Той ми каза, че сте мъртва!

— Не мога да живея без теб. Скоро ще бъдем заедно.

Крясъците ми събудиха децата. Бях изпаднал в истерия и се наложи Джийн да повика линейка. Двамата санитарии доста се

поизпотиха, докато успеят да ме усмирят.

Омаха се намира на един ден път с кола от нашия дом. Във вторник Джийн дойде да ме посети в болницата.

— По-добре ли се чувстваш? — Тя се намръщи при вида на усмирителните колани, които ме задържаха на леглото.

— Моля те, послушай ме! — казах ѝ трескаво аз. — Вслушай се в думите ми. Знам, че ме мислиш за луд, но, за бога, просто го направи. Не мога да докажа нищо, но знам, че си в опасност. Както и аз. Трябва да напуснеш града заедно с децата. Трябва да се скриете някъде. Довечера, в три часа, тя ще дойде в къщата.

Тя ме гледаше със съжаление.

— Ще го направиш, нали? Обещай ми!

Джийн видя страданието, изписано на лицето ми и кимна.

— А може да не припари до къщата. Тя, изглежда, знае всичко. Може да знае, че съм в болницата. Може да дойде направо тук. Трябва да избягам. Не съм сигурен как, но по-късно, след като си тръгнеш, ще намеря начин да се освободя от тези колани.

Джийн ме погледна с тъга и промълви обезсърчено:

— Чък.

— Ще проверя вкъщи. Ако все още сте там, ще се разстроя, и то много.

— Обещавам. Ще взема Сюзан и Ребека и ще заминем някъде с колата.

— Обичам те.

Джийн се разплака.

— Ами ти? После как да те открия?

— Ако преживея тази нощ, ще ти оставя съобщение.

— Как?

— Във Факултета по английски език. Ще оставя съобщението на секретарката.

Тя се наведе да ме целуне, като ридаше, сигурна, че съм си изгубил ума.

Пристигнах вкъщи малко след здрач. Джийн беше изпълнила обещанието си и беше заминала заедно с децата. Качих се на двуместната си кола и се отправих към междущатската магистрала.

Чикаго. В три часа сутринта телефонът в хотелската ми стая иззвъня. Беше Сам. Обаждаше се от Айова Сити. Била чула гласа ми. Аз съм ѝ съобщил къде се намирам. Беше разстроена и ядосана.

— Кажи ми защо бягаш.

Напуснах Чикаго посред нощ, като карах, докато умората не ме принуди да спра. В един часа сутринта наех стаята в този хотел. В Джонстаун, Пенсилвания. Не мога да заспя. Мъчи ме ужасно предчувствие. Снощи Сам повтори: „Скоро ще бъдем заедно.“ Листовете, на които пиша, открих в това бюро.

Господи, вече е три часа. Моля се да видя изгрева на слънцето.

Почти четири е. Тя не се обади. Не мога да повярвам, че съм успял да се измъкна. Не свалям очи от телефона.

Стана четири. Мили боже, някой звъни.

Току-що ми хрумна нещо. Сам се е самоубила в един часа. Тогава в Айова е било три заради разликата във времевите пояси. Но аз се намирам в Пенсилвания. На изток. В различен времеви пояс. Когато в Калифорния е един часа, в Пенсилвания е не три, а *четири*.

Звъненето продължава. Осъзнах и нещо друго. Този хотел е необичаен, проектиран е като жилищен блок.

Звъненето ли?

Бог да ми е на помощ. Защото това не е телефонът. Звъни се на вратата на стаята ми.

[1] Чарлс Менсън, известен американски сатанист, екзекутиран заедно с последователите си през 1969 г. заради ритуалното убийство

на бременната съпруга на режисьора Роман Полански — актрисата Шарън Тейт — и други известни кинозвезди. — Б.пр. [↑](#)

[\[2\]](#) Прозвище на известен сериен убиец в САЩ. — Б.пр. [↑](#)

[\[3\]](#) Официален празник в САЩ в памет на първите колонизатори в Масачусетс (последният четвъртък през ноември) — Б.пр. [↑](#)

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.